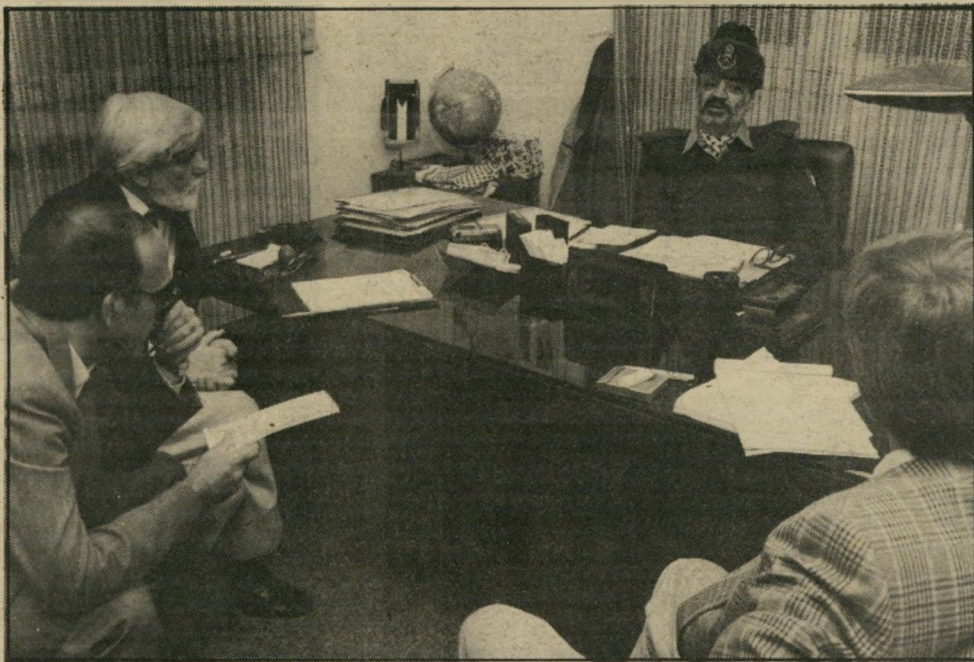

לתוניס ובהדרה

אבנרי במסיבת העיתונאים הבינלאומית השבוע בתוניס
בהחאם לחוק

מרפס, גרמה למצב פסיכולוגי לגמרי חדש. ערפאת חזר על כך בדבריו כמה וכמה פעמים.

זה היה עלול להביא להקשחת העמדות, להתגברות הנטיות הקיצוניות. קורה ההיפך. מדוע?

קודם כל, מפני שהמסגרים עצמם רוצים בסיתרון, שישרר חרר אותם מהכיבוש. המסר הבא מהשטחים הכבושים הוא ברור לגמרי: התקוממות למען סיתרון, לא התקוממות נגד סיתרון. ההנהגה מודעת לכך היטב.

אך יש גם נימה נוספת. כדאי להתעכב על כך.

תיסמונת יוס' הכיפורים

דמה לי שקורה עכשיו לפלסטינים מה שקרה למצרים ביום כיפור.

אנזור אל-סאדאת היה מוכן לשלום עם ישראל גם לפני אותה מלחמה. הדבר מוכח במיסמכים. גולדה מאיר ומשה דיין התעלמו מכך בבזבזת מצידו הסתפק במיסמכים שהיו מוכנים לדיפלומטים, אך לא להמונים משני עברי הגבול.

חציית התעלה עליידי הצבא המצרי שינתה מצב זה לגמרי. העם המצרי ראה בכך ניצחון צבאי כביר. הרגשת העלבון וההשפלה של מלחמת ששת הימים (וקודמותיה) נמחקה.

הגאווה החדשה של העם המצרי איפשרה לסאדאת לעד שות דברים שלא יכול היה אף לחלום עליהם קודם לכן. מה שהיה נראה קודם לכן כבניעה מבישה וכגילוי של חולשת המורבם — ועל כן לא היה אפשרי — נראה עתה במחציה של מנצח.

התעמולה המצרית קראה לסאדאת „גבור המלחמה וגבור השלום“. ראיתי סיסמה זו מאות פעמים ברחובות קאהיר, בימים הראשונים אחרי ביקור סאדאת בירושלים.

ומצד שני: גם הישראלים התייחסו אחרת למצרים ולסאדאת אחרי יום כיפור. הילול והבזבז נעלמו. גם גולדה דיין נעלמה. אחרי 1973 — כאשר סאדאת דיבר, הישראלים הקשיבו.

יתכן מאוד שמשהו בזה מתחיל לקרות עכשיו ביחסים בין פלסטינים וישראלים.

ערפאת, הווכח בתמיכה הבלתי מסוייגת של בעלי-ההתקוממות בשטחים הכבושים — גם אם ההתקוממות עצמה היתה ספונטאנית — יכול להעז יותר, לדבר בשפה ברורה יותר, לעשות מחוות.

הגאווה החדשה של הפלסטינים מאפשרת זאת.

הדבר התבטא גם בדברים שאמר לנו, במסיבת-עיתונאים זו. אני מקווה שמי שיקרא את התמליל המלא בגליון הבא יתרשם מכך כמובן.

השאלה היא אם ישראל תתייחס מחר לפלסטינים כמו שהתייחסה למצרים אחרי כיפור. בכבוד חממה.

אנשים ללא כבוד עצמי לא יעשו שלום, ואין עושים שלום עם מי שאין מכבדים אותו. אולי — מי יודע — מעז ייצא מתוכם.

ישיבה יומית

ניגוד למקובל אצל ערפאת, המסיבה נגמרה בדיוק בשעה (המשך בעמוד 10)

דבר הראשון שראיתי, כשנחתי תנו במלחמת-העופה של תוניס-קרתגו, היה מטוס גדול של חברת התעופה הלבית.

נמל-התעופה היה מוקף בדגלים ירוקים — דגלי הרפובליקה הערבית הלבית. במקורו, היה זה דגל מוחמד הנביא.

מועמר קר'אפי בא לביקור ממלכתי בתוניס.

לרגע משוגע אחד בא לי הר' עיין: אולי נראיין גם אותה? לוב אינה ארץ-אויב, לפי החוק הישראלי. מועמר קר'אפי, המפעיל של ארגוני-טרור, אביר-ממנו של האוכי-טרוריסט אברנידאל, הוא כשר לגמרי לפי החוק הישראלי. ואילו יאסר ערפאת, שקר'אפי מאשים אותו כבוגד, מפני שהוא מוכן לעשות שלום עם ישראל, הוא אסור למגע.

החוק האזרחי הזה מכיר רק כמה חריגים. מותר לפגוש את ערפאת במסגרת מסיבת-עיתונאים בינלאומית.

באתי לתוניס למטרה זו: להשתתף במסיבת-עיתונאים בינלאומית, בנוכחות כליתיקי שורת בינלאומיים.

קול בחשיכה

תוניס היתה ביום השישי שטור פת'שמס. מזג-האוויר היה טוב מזה שבת-לאיב, שממנה יצאתי יום לפני כן.

בפעמים הקודמות שבהן פגשתי את ערפאת בתוניס, נערכו הפגישות בוילה נאה על שפת-הים. הפעם קיבל ערפאת את העיתונאים — ואני ביניהם — במשרד כלב העיר תוניס.

מאז ההפצצה של משרד-ראשי, שהיו אז מקובצים באי-תר אחד, נקט האירגון באמצע-עזיזות. משרד-ראשי פוזרם ברחבי העיר, בבתי-רמורים ובאזורים עסקיים ומגורים.

הי"ר יסב בלישכה הפשוטה, שמסביבה הסתודרו שומרי-ראש רבים, כולם בבגדים אורחיים, ללא נשק נראה-לעין. ערפאת עצמו, לעומת זאת, לבש בגדי-ראשי — מכנסיהאקי, חולצת-חאקי, סוודר-חאקי. על השרול היה תפור דגל פלסטיני קטן, כמו תג של יחידה. בכיס מכנסיו בלט האקדח הקטן הרגיל שלו, כשהקת גלויה, מוכן לירייה.

כשנכנסנו, היה גלוריאש. יאסר ערפאת גלוריאש הוא אדם אחר. הוא רומה יותר למנהיג של מילפגה מרנית, אולי איש-עסקים או רופא, כמו אחיו. אך אין הוא אוהב להצטלם כך. ברגע שהצלם הגרמני התחיל לתקתק, ועיתונאי אחר הפעיל את מצלמת-הווידאו, שלף ערפאת כובע פרווה בעל תג של פת'ח, וחשב אותו. הקלטת את המסיבה, וטרם הס פקתי לפענח את הסרטים. אפרסם את התמליל במלואו בגליון הבא. אך ניתן כאן להקדים ולתת כמה רשמים.

היו במסיבת-עיתונאים זו כמה רגעים בלתי-רגילים.

למשל — אחרי עשר דקות כבו כל האורות. קצו או הפסקת-השלם שכר נתיית.

במשך כמה דקות ישיבנו בחשיכה מוחלטת, בשווייך איש-ישוב במרחק של מטר מאיתנו, וממשיך לדבר.

אחרי-כך באו שומרי-ראש והאירו בפנסים קטנים. אלומות-האור הח' ולושות רק הגבירו את החשיכה. אחר כך הביאו נר, ועוד נר. ראש-אש'ף, שרכים בישראל רואים בו שטן עלי

פטליסטיאופורי, מצב-רוחו של אדם המצפה למותו הקרוב. אחר-כך, באירופה ובתוניס ראיתי אותו חליפות במצב-רוחו נוגה, לפעמים מרוכא, לפעמים פטליסטי, לפעמים בעל-תקווה.

הפעם שפס האיש ביטחון-עצמי שקט, לא עוד מתרברב מתוך חילשה. הוא נראה כאדם באמצע מאבק ארוך, הרואה את האור בסוף המינהרה.

אין ספק שזוהי התוצאה של ה„אינתיפאדה“ — ההתקוממות (או ההתנערות) בגדה וברצועה.

זה אינו ברור רק בתל-אביב, הקרובה לשרדה-הקרוב, או בירושלים, שהפכה עצמה לשרדה-קרוב. זה ברור גם בתוניס, שהיא כליכך רחוקה, אך גם קרובה מאוד.

La Presse

de Tunisie

CINQUANÉE DEUXIÈME ANNÉE

SAMEDI 8 Février 1973

16 Jourmada II 1408

Centre Régional de la publication

Sidi Abdou MAAOUI

N°16211

Prs: 200 Millimes

« La Presse »

Matin et soir !

?...

TUNISIE-LIBYE

TERRITOIRES OCCUPÉS

Examen approfondi des relations bilatérales

• Deux entretiens en tête-à-tête Ben Ali-Gueddafi

La rage des colons

• Expéditions punitives anti-palestiniennes au Sud d'El Qods

« EL Qods EST LA TERRE... » — Le début de la campagne d'El Qods, la terre sainte, est le théâtre d'une campagne de violence contre les Palestiniens. Les colons israéliens ont lancé une série d'expéditions punitives contre les villages palestiniens du sud de Jérusalem.

« EL Qods EST LA TERRE... » — Le début de la campagne d'El Qods, la terre sainte, est le théâtre d'une campagne de violence contre les Palestiniens. Les colons israéliens ont lancé une série d'expéditions punitives contre les villages palestiniens du sud de Jérusalem.

העמוד הראשון של העיתון התוניסי „להפרס“ בשבת
תסתייגות של הקולונלים